

Bidrag til antologien «Øyeblikk»

Hjem til jul

Ella kjører i tussmørket. Det er julaften. – Tenk om de ikke kommer, sier hun høyt. Hun snakket med moren på telefon nylig og fikk høre at lille Gustav hadde hatt feber, så broren var usikker på om de burde reise. - Men feber gir seg jo fort hos slike små, tenker Ella. Hun setter på musikk og nynner sammen med julesviskene fra radioen. Hun gleder seg så det kiler i magen til å møte broren og hilse på sitt første tantebarn. Det siste halvåret har hun jobbet utenlands, og kom hjem til Oslo med flyttelass i går. Har så vidt fått pakket om og innstilt seg på julefeiring hos foreldrene. Smilet kjennes helt opp i øynene, hun er sprekkferdig av forventning og fortellinger.

Kjøreturen tar lenger tid enn vanlig, det er tåke og glatte veier. Hun må anstrenge seg for å se, og er ganske sliten etter flyttereisen. Det ble ikke mye søvn i natt.

Hun svinger ned veien til barndomshjemmet og kjenner varmen i hele seg da hun ser huset. Det lyser lunt fra vinduene. Faren har måkt veien, det er fin snuplass. Hun parkerer og går ut. Ser han stå på gårdsplassen. - Snille pappan min, som står der og tar imot meg, tenker Ella.

Hun går mot han. Han står med armene rett ned langs kroppen. Skyggelua er på plass. Ella stusser, det er noe som ikke stemmer. Han smiler ikke. Han ser – hun forstår ikke hva hun ser, har ikke sett det uttrykket før. Så alvorlig.

Senere er det eneste hun klarer å mane fram synet av faren som står der, på gårdsplassen.

Hva sa han? Hun husker ikke. Hvordan tok hun imot det? Hvor ble de av – ordene, følelsene?

Hun må ha gått inn i huset. Må ha møtt moren der. Husker ikke ansiktet hennes. Om de klemte hverandre. Om de gråt sammen. Hun finner ingen spor. Bare øyeblikket da hun møtte faren på gårdsplassen. Bildet av faren som står der, med skyggelua og hun tror det var ei lyseblå jakke.

Flyet fra Ålesund styrtet i Askermarka lille julaften 1972. 40 omkom. 5 overlevde.

Det er jul. Men de som skulle vært der, kom aldri hjem.